

H.z.peygamber'in, İslam Tebliğinde Maruz Kaldığı Meşakatlere Karşı Göstermiş Olduğu Sabrı Tevekkül ve Metaneti.

Evet, İslâmiyet'in ilk tesis ve intişarı yıllarında, müşriklerin İslâm'a karşı düşmanlığı ve hücumu şiddetli idi. Bu karışık ve sıkıntılı zamanlarda Peygamber Efendimiz'in şahsına, ailesine ve sahabelerine karşı yapılan şiddetli ve dayanılmaz eza ve cefalara karşı, göstermiş oldukları fevkalade sabır, soğukkanlılık, metanet ve tevekkül akılları hayrette bırakmaktadır. Bu hâl beşer takatinin fevkindedir. Zira, Kainatın Fahr-i Ebedîsi'ne (s.a.v) başta amcası olmak üzere en yakınları ve Kureyş'in en ileri gelenleri düşman oldukları, her fırsatta kendisine eza ve cefa ettikleri, durmadan tehdit edip, sürekli takip ettikleri halde, O'nun İslâm'ın ilanında göstermiş olduğu sabır, metanet, sebat ve kararlılık pek harikadır. Çünkü O (s.a.v),

“Şimdi sen onların dediklerine sabret.”[1](#)

ayetin gereğince hareket ediyor ve

“Sabret! Senin sabrın ancak Allah'ın yardımı iledir. Onlardan yana üzülme. Tuzak kurmalarından dolayı da sıkıntıya düşme.”[2](#)

ayeti ile teselli oluyordu.

O'nun Tek Gayesi İslâm Davası İdi

Müşrikler Hz. Peygamberin amcası Ebu Talib'e gelerek, yeğeninin fikirlerinden vazgeçmesini ve bu konuda kendisini ikna etmesini istediler. Aksi halde bu işin sonunun ölüm olacağını ifade ettiler. Ebu Talip durumu Allah Resulüne bildirince O (sav):

“Güneşi sağ elime, kameri sol elime koysalar ben yine de davamdan vazgeçmem.”

diyerek davasındaki kararlılığı ortaya koydu. Bununla birlikte Allah Resûlü (s.a.v) amcasının bu teklifinden rahatsız olmuş, mahsun ve kalbi kırık olarak oradan ayrılmıştı.

Kendisini kemal-i rikkat ve şefkatle büyüten, onu bütün tehlikelere karşı himaye eden amcası Ebu Talip, Hz. Muhammed'in (s.a.v) ulvi fitratına ve eşsiz ahlakına meftun idi ve onu canından, malından ve çocuklarından daha çok seviyordu. Yeğenini yalnız bırakmaktansa O'nun uğrunda ölmek daha evla idi. Hz. Peygamber'in yanından mahsun olarak ayrılmasına dayanamayan Ebu Talip, O'nu yanına çağırdı ve şöyle dedi:

“Gözümün nuru, sevgili yeğenim, sen istediğin gibi hareket et, istediğini yap ve inandığın dini anlat. Ben seni terk edip yalnız bırakmayacağım.”

Ebu Talib'in bu hareketi Kureyşlileri hayrete sevketti ve ümitsizliğe düşürdü.

Geçmiş peygamberlerin başına birçok bela ve musibet geldiği gibi, Hatem'ül Enbiya'nın (s.a.v) hayatı da hep meşakkatlerle geçmiştir. Geçmiş peygamberlerden daha şiddetli meşakkatlere maruz kalmıştır. Nitekim, Peygamber Efendimiz (s.a.v)

“Hiçbir peygamber benim kadar eza ve cefa görmemiştir.”

buyurarak bu gerçeği ifade etmiştir.

Kureyşliler daha sonra, Ebu Talib'i tehdit etmek yerine onu aldatma yoluna gittiler. Bunun için de pek yakışıklı bir genç olan Ammer İbn-i Velid i alarak Ebu Talib'in yanına geldiler. O'nu kendisine oğul etmesini ve yerine Muhammed'i kendilerine teslim etmesini teklif ettiler. Bunun üzerine Ebu Talib:

“Bu ne tuhaf ve ahmakane bir teklif. Ben başkasının oğlunu alıp onu yetiştireceğim de öz yeğenimi öldürmeniz için size vereceğim. Bu olur bir iş midir?”

diyerek onların tekliflerini reddetti. Kureyşliler yine büyük bir hayal kırıklığına

uğrayıp geri döndüler.

Ebu Talib, Kureyşlilerin Haşimoğullarına zarar vereceğini düşünerek kabilesini topladı ve durumu onlara anlattı. Ebu Leheb'in dışında bütün aile ittifakla Ben-i Haşim aleyhinde ne yapılırsa yapılsın, ne tür tehlikelere maruz kalınırsa kalınsın, Hz. Muhammed'i canları pahasına koruyacaklarını kararlaştırdılar. Gerekirse bu uğurda kanlarının son damlasına kadar savaşacaklarına söz verdiler ve silaha sarılmaya azmettiler. Çünkü Hz. Peygamberin Ben-i Haşim arasında büyük bir itibarı ve değeri vardı. Onların hepsi O'nun yüce ahlakına bütün kalb, vicdan, akıl ve ruhlarıyla meftun idiler ve O'na son derece bağlı idiler ve kendisine derin bir hürmet besliyorlardı. Bu bakımdan O'nun getirdiği dini ve fikirlerini kabul etmedikleri halde, O'nun uğrunda canlarını feda etmekten çekinmeyeceklerine yemin ettiler.

Ebu Talib'in aracılığı ile istediklerini yaptıramayan Kureyşliler, yine de kan dökülmesinin çözüm olamayacağını düşünerek başka entrikalar peşine düştüler ve yeni planlar yapmaya başladılar. Nihayet Hz. Peygamberle doğrudan görüşmeyi kararlaştırdılar ve Kureyşten bir heyet teşkil ederek O'nun yanına gönderdiler. Peygamber Efendimize gelen heyetin başındaki kişi kendisine şöyle dedi:

“Eğer senin maksadın mal ve servet ise istediğin kadar para temin edelim. Eğer maksadın şan, şeref ve makam sahibi olmak ise hepimiz sana köleler gibi itaat edip emrini yerine getirelim. Seni başımıza hükümdar edelim. Yok eğer güzelliğe rağbetin varsa beğeneceğin en güzel kızları sana verelim.”

Kalbi bu teklif olunan şeylerden müberra olan Allah Resulü onlara şu cevabı verdi:

“Ben ne servet ne makam ne de saltanat peşinde değilim. Cenab-ı Hak beni bütün insanlara bir elçi olarak göndermiş, ben de O'nun emirlerini size tebliğ etmekle vazifemi ifa ediyorum. Şayet siz, bunları kabul ederseniz, dünya ve ahiret saadetine nail olursunuz. Eğer reddederseniz aramızdaki davayı hakim-i mutlak olan Cenab-ı Hak fasl edecektir.”

Gelen heyetin teklifini bu sözlerle reddeden Allah Resûlü (s.a.v), onları kat'i bir ümitsizliğe sevk etti ve büyük bir hüsrana uğrattı.

Bu tekliflerinden de bir sonuç elde edemeyen Kureyşliler, Hz. Peygamber'i (s.a.v) risâletinden vazgeçirmek için akıl almaz eza ve işkenceler yapmağa başladılar. Son çare olarak da O'nun mübarek vücudunu ortadan kaldırmak için silaha sarıldılar. Allah Resûlü (s.a.v) bütün bu hile, desise, eza ve cefalara aldırmadan, baş eğmeden,

onlara azim bir metanet ve çelik bir iradeyle mukavemet etti.

Kureyşliler, İslâm dininin intişarına ve gelişmesine mani olmak ve Hz. Muhammed'den kurtulmak için Müslümanlara akıl almaz işkenceler yapmakta idiler. Bütün bunlara rağmen hakikat-ı İslâmiye derinden derine yayılıyor ve kalbleri teshir ediyordu. Allah'ın hıfzı altında olan İslâm dini, hiçbir kuvvetin yıkamayacağı, hiçbir kasırganın sarsamayacağı dağlar kuvvetindedir.

Allah Resûlü (s.a.v) ve Sahabeler Uygulanan Boykota Tahammül Etiler

Allah'a ve Hz. Peygamber'e düşman olan müşriklerin kin ve gayzını söndürmek mümkün değildi. Bunların başında gelen Ebu Leheb, bütün şahsî imkânlarını kullanmış, iktisadî ve içtimaî boykot uygulayarak Müslümanları çaresiz bırakmak istemişti. Kureyşliler Peygamberliğin yedinci senesi başlarında Müslüman olsun olmasın Hâşimoğulları ile konuşmayı, alışveriş yapmayı ve onlardan kız alıp vermeyi yasaklayan bir antlaşma metnini Kabe'ye astılar ve onun aksine hiçbir hareket yapmamak üzere and içtiler. Bu muhasara iki seneden fazla sürdü. Bu süre zarfında Müslümanlar çok sıkıntı çektiler. Onlardan herhangi biri alışveriş için çarşıya çıktığında müşrikler tarafından dayanılmaz ezâ ve cefâlara maruz kalıyor, Hac mevsiminde alış-veriş için Mekke'ye gelen tüccarlar Hâşimoğulları'ndan herhangi biri ile alışveriş yapacak olsa hemen ona mani oluyorlardı. Ayrıca, bir taraftan Allah Resûlü'nun mukaddes başlarına toprak saçılıyor, bir yandan "sihirbaz", "kâhin" ve "sâhir" gibi sıfatlar ile iftira atılıyordu.

Bütün bu ezâ ve cefalara rağmen, O'nun ashabı hidâyet yolundan yürümeye devam etmişlerdir. Onların içerisinde, Necip Fazıl'ın ifadesiyle; *"şüpheye ve kaygıya düşen, nefsine kapılan, içi burkulan, imân duygusu gölgelenen, küfre kayan veya kayar gibi olan tek kişi olmamıştır. Sarsılmaz bir imana ve çelik gibi bir iradeye sahip olan o alicenap sahabelerin yüzünde derin bir tevekkül, teslimiyet, huzur ve emniyet"* okunuyordu.

Sahbelerin Allah Resûlüne (s.a.v) Olan Muhabbetleri

Azılı müşrikler, Mekke'de köle olarak satılan Sahabîlerden Habib'i öldürmeğe götürüyorlar.

Habib; **"iki rekât namaz kılayım."** diyerek müsaade ister. Namaz kılmasına müsaade ederler ve namazı bitince kendisine şöyle sorarlar:

"Şimdi senin yerinde Muhammed olsaydı da seni azad edip O'nu öldürseydik razı olur muydun?"

Habib, onlara şöyle cevap verir:

“Allah üzerine yemin ederek söylüyorum ki, Sevgili Peygamberimin ayağına bir diken batmaktansa, hayatımı vermeyi, gün ışığından ve çoluk çocuğumdan mahrum kalmayı tercih ederim!”

Bunun üzerine Ebu Süfyan şöyle der:

“Vallahi ben, Muhammed’i sahabilerin sevdiği kadar, başka birini seven tek bir insan görmedim!”

Diğer bir misal; Peygamber Efendimiz (s.a.v) bin dört yüz sahabesi ile beraber Mekke’yi ziyaret etmek üzere Hudeybiye mevkiine gelmişlerdi. Kureşliler, Segafi Kabilesine mensup olan Ürve bin Mesud’u anlaşma için göndermişlerdi. Ürve, Peygamber Efendimiz’e şöyle dedi:

“Sahabelerine güvenme ve onlara itimat etme. Eğer sana bir felaket gelecek olsa, onlar çil yavrusu gibi dağılırlar.”

Urve’nin bu sözleri Hz. Ebu Bekir’i (r.a) çok müteessir etti ve ona şiddetle mukabelede bulundu. İkinci namazının vakti girmiş idi. Ürve hâlâ Müslümanların yanında idi. Hz. Peygamber abdest almak üzere kalkınca, sahabelerinin O’na göstermiş oldukları hizmet, hürmet ve fedakârlık Ürve’de o kadar kuvvetli bir tesir bırakmıştı ki, o bu durumu Kureyşlilere şu sözleri ile ifade etti:

“Ben, Kisraların ve Kayserlerin saraylarında bulundum. Fakat onlardan hiçbiri, Muhammed’in (s.a.v) ahabından gördüğü hürmet ve saygıyı görmemişlerdir.”

Evet, sahabeler Allah ve Resûlü yolunda başlarına gelen her türlü meşakkat ve felaketi güle güle karşıladılar. Maruz kaldıkları bütün eza ve cefalara zulüm ve işkencelere tahammül ederek, inandıkları ve müdafaa ettikleri davalarından zerre kadar geri adım atmadılar. Onlar, zalimlerin akıl almaz zulüm ve işkencelerine boyun eğmediler. Bütün bunların onların Allah’a ve Hazret-i Peygambere (s.a.v) olan imanlarını asla sarsmamıştır.

O metin kalpli, kavi bilekli, görür gözlü sahabeler, yüce İslâm dininin tesisinde canlarını seve seve feda ettiler. Mütekebbirlerin burnunu, cebbarların belini kırdılar; müşriklerin ve yalancıların dilini susturdular. Onlar, dağları yerinden kaldıracak ve

saçları ağartacak olan o korkunç günlerde denizin derinliklerine dalarak, onun korkunç dalgalarına binerek ve acı sularını içerek İslâm binasını inşa ettiler.

Nihayet, Allah ve Resulü yolunda canlarını, mallarını, vatanlarını, evlatlarını ve akrabalarını seve seve terk ederek Medine'ye hicret ettiler ve böylece akılların almayacağı bir fedakarlığın zirvesine çıktılar.

Allah Resûlü (s.a.v), sahabelerinin hicret etmesiyle birkaç arkadaşı ile Mekke'de kalmıştı. Bütün bunlara rağmen O'nun dağlar gibi metaneti asla sarsılmamış, müşriklerin kendisine suikast düzenleyip mübarek vücudunu ortadan kaldırmaya yemin etmelerine mukabil, Cenab-ı Hakk'ın O'nu himaye ve muhafaza edeceğine sarsılmaz bir imanı vardı.

Nihayet Allah Resûlü, Medine'ye hicret etmeğe mecbur bırakılmasına mukabil, O'nun göstermiş olduğu eşsiz sabır, müminlerin muzaffer ve İslâm'ın galip gelmesine vesile olmuştur.

Hz. Peygamber (s.a.v) hicretten sonra da Medine'de münafıkların her türlü desiselerine ve dedikodularına sabretmiş ve kendisini arkadan vurmaya çalışan İbni Selül gibi Yahudi münafıklarının oyunlarını, çelik gibi iradesi, eşsiz sabrı ve sarsılmaz metanetiyle akim bırakmıştır.

Bedir, Hendek, Uhud muharebelerinde, Taif'te maruz kaldığı muameleler karşısında asla ümitsizliğe düşmemiştir.

Hz. Peygamber'in (s.a.v) Taif'te Maruz Kaldığı O Elim Hadise Ne Elim Bir Tablodur.

Evet, Allah Resûlü (s.a.v) İslâm dinini tebliğ etmek için Zeyd Bin Harise ile beraber Taif'e gitmişti. Hz. Peygamber (s.a.v) orada bulunan Sakif Kabilesinin büyüklerini İslâm dinine davet etti. Onlar, Allah Resûlünün davetine icabet etmedikleri gibi, kendisine olmadık hakaretler ettiler. Hz. Peygamber'i (s.a.v) taşlamaları için oradaki bazı bedevi insanları galeyana getirdiler ve Sakif Kabilesine mensup bir kısım insanlar ile beraber O'nu taş yağmuruna tuttular. O kadar taş attılar ki, Allah Resûlünün mübarek bedeni kanlar içinde kaldı ve ayaklarından kanlar aktı. Zeyd Bin Harise de Hz. Peygamberi (s.a.v) atılan taşlardan korumak istemesinden dolayı o da birkaç yerinden yara aldı.

Taifliler, Peygamber Efendimizi (s.a.v) Utbe ve Şeybe b. Rebia'nın Taif'teki bostanına sığınincaya kadar taşıyıp geri döndüler. Resûl-i Ekrem (s.a.v), sığındığı bostanda bir üzüm ağacının altında oturdu. Utbe ile Şeybe Hz. Peygambere (s.a.v) yapılan o insafsız ve dayanılmaz muameleyi seyretmekte idiler.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) oturduğu asmanın altında biraz dinlenip sükûnet bulduktan sonra kalkıp iki rekat namaz kıldı ve ellerini açıp Yüce Rabbine halini

şöyle arz etti:

"Ey Allah'ım! Gücümün zayıflığını, tedbirimin azlığını, Taifliler tarafından hakîr görülüşümü, sana arz ve şikâyet ediyorum!

Ey merhametlilerin en merhametlisi! Sensin, zayıf düşenlerin Rabbi!

Sen, benim Rabbimsin! Sen beni, senin düşmanlarına bırakma!

Eğer sen benden razı isen, senin düşmanların bana ne yaparlarsa yapsınlar asla gam çekmem!

Senin gazabından sana sığınırım. Tebliğim ve her şeyim senin rızan içindir. Bütün güç ve kuvvet senin elindedir!"

Bunun üzerine Cenab-ı Hak, Cebrail'i (a.s) gönderdi ve eğer isterse, o şehri yerle bir edeceğini söyledi. Rahmet Peygamberi (s.a.v)

"Allah'ım! Bunlar hakikati göremiyorlar; İslâm dininin ulviyetini anlamıyorlar, ama ümit ediyorum ki, bunların çocukları bir gün gerçeği göreceklerdir."

buyurdu ve onların başına bir felaket gelmesine razı olmadı.

Hristiyan Köle Addas'ın Müslüman Oluşu

Utbe ve Şeybe b. Rebia; Peygamber Efendimizin (s.a.v) risâletine inanmadıkları halde, aralarında bulunan akrabalık bağı onları galeyana ve merhamete getirdi.

Addas adındaki Hristiyan kölelerini çağırarak, bir tabağın içine birkaç salkım üzüm koyup O'na götürmesini söylediler.

Addas, üzümü götürüp Allah Resûlünün önüne koydu. Peygamber Efendimiz (s.a.v) "bismillah" deyip üzümleri yemeğe başlayınca, Addas bu kelimenin kendi dinlerinde de olduğunu söyledi.

Allah Resûlü (s.a.v) Addas'a: **"Sen hangi belde halkındansın? Dinin nedir?"** diye sordu.

Addas: *“Ben, Hristiyanım ve Ninova halkından biriyim.”* dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v): **“Demek, sen salih kişi Yunus b. Metta'nın köyündensin öyle mi?”** buyurdu.

Addas: *“Yunus b. Metta'nın kim olduğunu sen nereden biliyorsun? O Ninova'dan çıkıp gitmiştir. Ninova'da, Metta'nın ne olduğunu bilen on kişi bile bulunmaz! Sen onun memleketinden olmadığı halde, Metta'nın kim olduğunu sana kim bildirdi?”* dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v): **“Ben Allah'ın Resûlüyüm! Allah bana Yunus'un haberini verdi. O benim kardeşimdir. Kendisi bir peygamberdi.”** buyurdu.

Addas: *“Öyle ise, bana Yunus b. Metta'yı anlat.”* dedi.

Allah Resûlü (s.a.v), ona Yunus b. Metta'nın hal ve şanı hakkında Yüce Allah'ın kendisine vahyettiği gibi anlattı.

Addas: **“Ben şahadet ederim ki, sen, Allah'ın kulu ve Resûlüsün!”** diyerek Müslüman oldu ve Peygamber Efendimizin (s.a.v) ellerini ve ayaklarını öptü. Addas'ın Müslüman olmasıyla Allah Resûlü (s.a.v) Taif'te çekmiş olduğu o elim hadiseyi âdeta unuttu ve tekrar ellerini kaldırıp şöyle dua etti:

“Allah'ım! Eğer bu insanların neslinden seneler sonra İslâmiyet'i kabul eden kimseler olursa, ben onlara hakkımı helal ediyorum. Eğer onlar Müslüman olurlarsa ben bu sıkıntıları çekmeğe razıyım.”

Addas Utbe ve Şeybe'nin yanına gelince onlar ona:

“Yazıklar olsun sana ey Addas! Sen ne için o adamın elini ve ayağını öptün?” dediler.

Addas: **“Ey efendim! Bütün yeryüzünde, ondan daha hayırlı bir kimse yoktur. Muhakkak O, Allah'ın Resûlüdür.”** dedi.

Utbe ve Şeybe: *“Yazıklar olsun sana ey Addas! O'nun öyle müessir bir nutku vardır ki, seni de dili ile sihirlemiş. Korkarım O, seni de dininden döndürecek. Çünkü, O aldatır bir kimsedir.”* dediler.

Addas: **“O bana öyle birisi haber verdi ki, onu peygamberden başkası bilemez!”** dedi.

İbretli Bir Hadise:

Peygamber Efendimiz (s.a.v), Nahle'de günlerce kaldıktan sonra, Mekke'ye geri dönmek istedi. Zeyd b. Harise: *"Ey Allah'ın Resûlü! Kureyş müşrikleri seni tedirgin edip Mekke'den çıkardıkları hâlde, şimdi onların yanına nasıl girebileceksin?"* dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.): **"Ey Zeyd! Hiç şüphesiz, Allah, senin göremediğin ve bilmediğin bir yerden bir kapı, bir çıkış yolu açacaktır! Şüphesiz ki, Allah, dininin ve peygamberinin yardımcısıdır."** buyurdu.

Allah Resûlü (s.a.v) Hira dağına varınca, Huzâa'lardan olan Uraykıt adında bir zata rastladı ve kendisine: **"Ben, seni, tarafımdan bir şeyi tebliğ etmek üzere Mekke'ye göndersem, gider misin?"** diye sordu.

Uraykıt: *"Evet, giderim."* deyince, Peygamber Efendimiz (s.a.v), onu, **Ahnes b. Şerîk'e** gönderdi ve kendisine; **"Muhammed, Rabbinin verdiği peygamberlik görevini tebliğ etmek için, senden kendisini himayene almanı istiyor."** demesini buyurdu.

Uraykıt Hz. Peygamber'in (s.a.v) teklifini Ahnes'e bildirdi, ancak o, teklifi kabul etmedi.

Uraykıt dönüp durumu Allah Resûlüne (s.a.v) bildirdi. Hz. Peygamber (s.a.v) Uraykıt'ı bu kez de **Süheyl b. Amr'a** gönderdi. Uraykıt , Allah Resûlünün (s.a.v) teklifini Süheyl b. Amr'a iletti. O da: *"Âmir b. Lüeyy oğulları, Ka'b oğullarını himayelerine alamazlar."* diyerek Allah Resûlünün (s.a.v) teklifi reddetti. Hz. Peygamber (s.a.v) Uraykıt'ı bu kez de **Mut'im b. Adiyy'e** göndererek kendisini himaye etmesini istedi. Elçi, Mutim b. Adiyy'e gidip durumu izah etti. Mut'im b. Adiyy: **"Olur! Kendisine söyle gelsin, himayeme girsin!"** dedi.

Uraykıt Peygamber Efendimize (s.a.v) gelerek Mutim b. Adiyy'enin teklifini kabul ettiğini söyleyince, Allah Resûlü (s.a.v) Mekke'ye geldi ve o gece Mut'im'in evinde kaldı.

Sabah olunca Mut'im b. Adiyy, oğullarını, kardeşinin oğullarını ve kavmini yanına çağırarak ve onlara: **"Silahlarınızı kuşanınız ve Beytullahın Rükünleri yanında bulununuz!"** dedi. Hepsi, kılıçlarını sıyırmış olarak, Mescid-i Haram'a girdiler. Ebu Cehil, onları görünce, Mut'im b. Adiyy'e: *"Himayeci misin? Yoksa tâbi misin?"* diye sordu.

Mut'im b. Adiyy: **"Himayeciyim"** dedi. Ebu Cehil: *"Senin himayene aldığını, biz de himayemize aldık!"* dedi. Peygamber Efendimiz (s.a.v) Zeyd b. Harise ile birlikte Mescid-i Haram'a girdi.

Mut'im b. Adiyy: **"Ey Kureyş cemaati! Ben Muhammed'i himayeme aldım! Sakın sizlerden hiçbir kimse O'na dokunmasın!"** diye seslendi.

Allah Resûlü (s.a.v) Kabe'yi tavaf ettikten sonra, iki rekat namaz kıldı ve oradan ayrıldı. Hz. Peygamber (s.a.v) evine dönünceye kadar, Mut'im b. Adiy ile oğulları, O'nu takip ettiler.

Allah Resûlü (s.a.v) aradan yıllar geçmesine rağmen, Mut'im b. Adiy'in yaptığı iyiliği unutmamıştı. Nitekim, Bedirde esir düşen müşrikler için, Mut'im b. Adiy'in oğlu Cübeyr'e:

“Eğer Mut'im b. Adiy sağ olsaydı ve şu esirleri serbest bırakmamı isteseydi, onları onun hatırı için (kurtulmalık akçesi alınmaksızın) bağışlar ve hepsini serbest bırakırdım!” buyurmuşlardır.[3](#)

H. Peygamber (s.a.v) İnsanların Hidayeti İçin Bütün Sıkıntı ve Çilelere Katlandı

Bütün bu elim hadiseler, eza ce cefalar Allah Resûlünün (s.a.v) bedenini yorduğu, vücudunu ihtiyarlattığı ve saçını ağarttığı halde, İslâm'ın inkişafı O'nu daima mesrur ve mutlu kılmış, o sıkıntıları unutturmuş ve ruhunu gençleştirmiştir. Cenâb-ı Hak geçmiş peygamberlerin başına gelen elim hadiseleri O'na bildirerek sabır göstermesini istemiş ve istikbalde İslâm'ın mutlak galip geleceğini müjdelemekle de O'nu devamlı teselli etmiştir. Hz. Peygamber de (s.a.v) Mekke döneminde akıl almaz işkencelere maruz kalan Müslümanlara daima sabır tavsiye ediyor, önceki kavimlerden de inananların nice eza ve cezalara uğradıklarını, bazı kişilerin vücutlarının testere ile ikiye ayrıldığını, demir taraklarla etlerinin kemiklerine kadar sıyrılarak doğrandığını ve kimisinin de ateşe atıldığını, ama bütün bu zulümlerin onları dinlerinden döndüremediğini beyan ediyordu. Allah Resûlü istikbalde Müslümanların galip geleceğini, İslâm dininin yayılıp kemâl bulacağını ifade ederek onlara şevk verip teselli ediyordu.

Medine'ye hicretleri sırasında Hazret-i Ebu Bekir-i Sıddık'la beraber Sevr mağarasında bulunan Peygamber Efendimizin (s.a.v), kendilerini öldürmek için takip eden müşrikleri görünce telaşlanan refik-i şefikine:

“Mahzun olma! Allah bizimle beraberdir.”[4](#)

buyurarak, onu teselli etmesi ve böylece kuvve-i maneviyesini artırması, O'nun (s.a.v) tevekkülde de emsalsiz olduğunu göstermektedir. Nitekim, müşriklerin “Mağarada kimse yok.” diyerek geri dönmeleri, onların bu planlarını akim bırakmış ve Cenâb-ı Hak Habib-i Ekrem'ini bir kez daha muhafaza etmiştir.

Dipnotlar:

[1](#) *Sad Suresi 38/17.*

[2](#) *Nahl Suresi 16/127.*

[3](#) *M. Asım Köksal, İslâm Tarihi, Köksal Yayıncılık; 2/144-147.*

[4](#) *Tevbe Suresi, 9/40.*